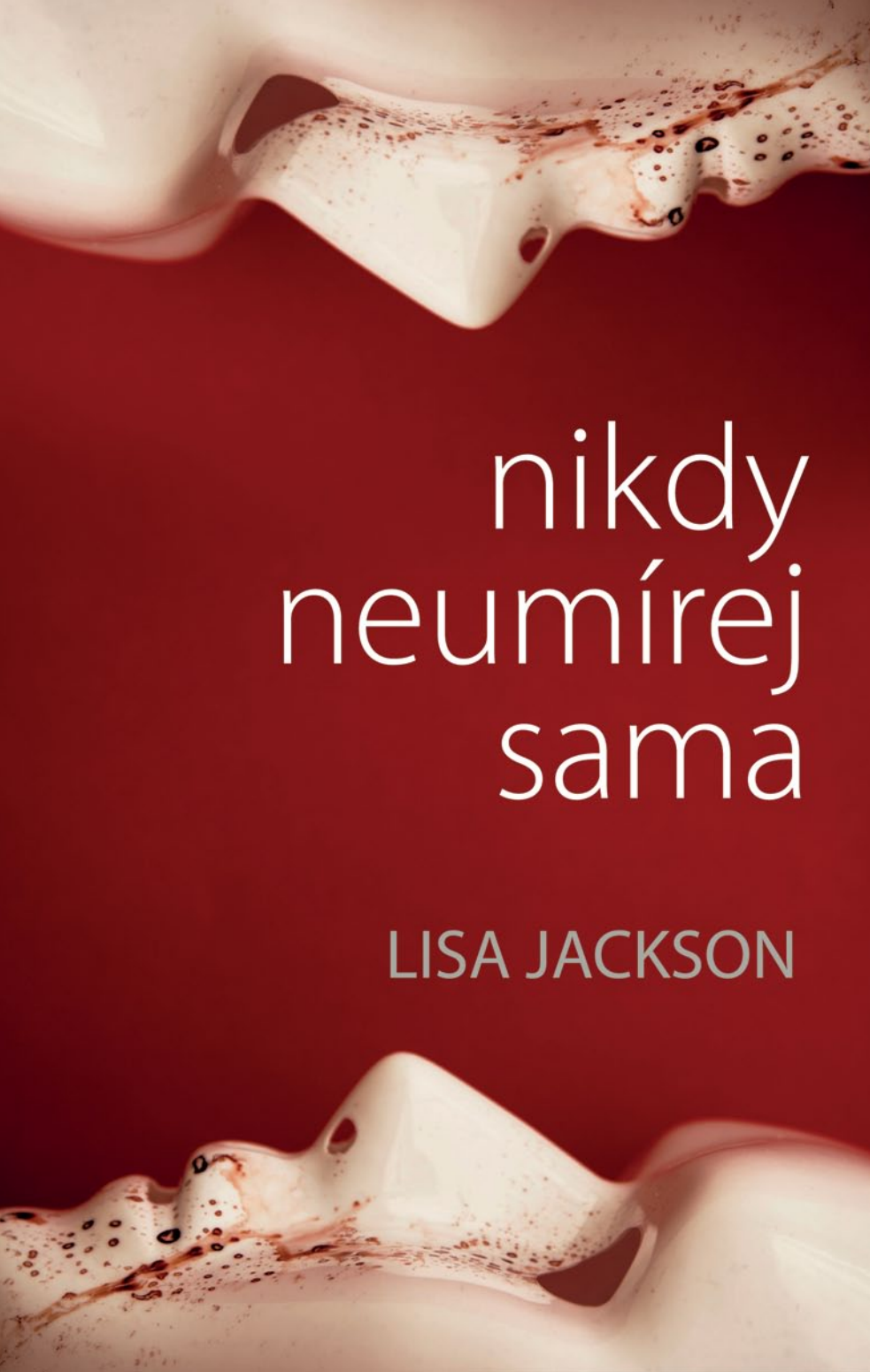




nikdy neumírej sama

LISA JACKSON

nikdy neumírej sama

LISA JACKSON



2016

Copyright © 2015 by Lisa Jackson LLC
Translation © 2016 by Marie Čermáková-Frydrychová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu NEVER DIE ALONE,
vydaného nakladatelstvím Mulholland Books, Londýn 2015,
přeložila Marie Čermáková-Frydrychová
Jazykový redaktor: Jiří Popiolek
Korektura: Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v prosinci 2016

ISBN 978-80-7498-192-0

1. kapitola

Kap.

Kap.

Kap.

Zvuk neustával, byl téměř rytmický, kapky padaly jedna za druhou a...

Zoe prudce otevřela oči.

Zamrkala.

Co je to sakra za zvuk a... ježíšikriste, kde vlastně je?

Přimhouřila oči a snažila se v přítmí rozkoukat. Bože, opravdu leží nahá na nějakém tvrdém studeném lehátku? Ne, to nemůže být pravda! Urputně přemýšlela, až jí tepalo v hlavě, chtěla odhalit, jestli sní či bdí, má strašlivou noční můru, nebo je všechno ještě horší a jde o nechutný žert?

Konečně jsou s Chloe plnoleté, a protože dostaly darem mírně zfalšované průkazy totožnosti, mohla narozeninová oslava začít dávno před půlnocí, tudíž do sebe lily jeden drink za druhým, smály se, klábosily, užívaly si. Hlavou se jí bolestně rozvířil kolotoč vzpomínek na neony a ruch Bourbon Street, koktejly – hlavně sladký neworleanský hurikán

s rumem, podávány ve speciální sklence, ale také margarity v obrovských kbelících, barevné želé s alkoholem a... Při vzpomínce na to, co všechno vypila, se jí zvedl žaludek. Lila to do sebe jen proto, aby dokázala, že je oficiálně dospělá a smí si konečně dát skleničku. Teď ale měla pocit, jako by jí upevnili hlavu do svěráku a neustále ho utahovali.

Ještě že už nezvrací. Vzpomínala si, jak dávila a svět se kolem ní točil v divokých bláznivých barvách, než... než... co vlastně?

Hodil jí snad někdo něco do pití? V průběhu šťastné hodinky kupovaly na baru dvě za cenu jednoho. Chtěl ji snad někdo zdrogovat? Vystřelil si z ní některý z jejích kamarádů a jako narozeninový žertík ji zatáhl sem, svlékl a nechal ležet na studené kamenné podlaze nebo co to je? A Chloe? Kde je sakra její sestra-dvojče?

Ani za nic si nedokázala aspoň trochu zřetelně vybavit posledních pár hodin.

Jenže je prostě tady.

Potmě.

Svlečená donaha.

Ruce svázané za zády.

Leží v jakési tmavé místnosti páchnoucí vlhkostí a hlínou, jako by byla pohřbená zaživa. Její postelí je studená tvrdá betonová deska. Trochu se zavrtěla a do krku se jí zarylo cosi drsného, odřelo jí to kůži.

Co to kruci je?

Usilovně se snažila zvednout ruku, aby tlak uvolnila, ale stačil sebenepatrnější pohyb, a cosi, co měla utažené kolem hrdla, se jí zařízlo do kůže. Má snad přes hlavu přehozenou smyčku? Prokristapána, co se stalo?

Vmžiku vystřízlivěla.

Je v průšvih. V pořádným průšvih.

Pokud jde o žertík, je pěkně úchylný. Nebezpečný. Pokud ne... při tom pomýšlení se zachvěla. S vypětím všech sil se pokoušela pohnout, ale zjistila, že má ruce pevně spoutané za zády a stejným hrubým provazem propojené se smyčkou.

Do prdele! Byla celá prochladlá a třásla se, snažila se pohnout, ale pak pokusy vzdala, protože po celém obvodu krku cítila palčivou bolest. Když zvedla rameno k odřenině na hrdle, způsobila si jinou – pouta se jí zařízla do kotníků. Uvědomila si, že má ruce připoutané za zády k nohám.

Svázaná do kozelce a ke všemu nahá. Skvělé.

„Hodně štěstí, zdraaví...“

Leknutím málem vylítla z kůže. Kdosi za ní se zvláštní nelidskou monotónností ochraptěle prozpěvoval: „Hodně štěstí, zdraaví...“

To je snad zlý sen! Noční můra. Prudce otočila hlavu a zahlédla ho – obrovského svalnatého chlapa u jakéhosi ponku, dočista nahého až na černou řeznickou zástěru. Chlupaté ruce, chlupatý zadek i nohy. Jasně viděla jeho býčí šíji, protože na něj zepředu svítila lampička na baterky, která se používá na půdách, ve skříních nebo ve sklepích, kde nejsou elektrické rozvody ani denní světlo. Hned za ponkem visely na zdi hodiny a hlasitě tikaly.

Podle vlhkého pachu zatuchliny měla podezření, že je kdesi pod zemí, že ji tenhle obr, který vypadal jako útočník v americkém fotbalu, drží v zajetí, ačkoli si na okolnosti únosu nepamatovala. Snažila se pohnout, ale byla pevně připoutaná k nějakému kruhu zabetonovanému do podlahy. Znovu zamrkala, v hlavě se jí po přívalu adrenalinu poněkud vyjas-

nilo – vyplavoval se jí náhle do krve – a zadívala se na stěnu. Zřejmě také z cementu nebo betonu. Byly na ní temné stékající skvrny. Doufala, že jde o rez.

Prosím, ať to není krev.

Chtělo se jí ječet, ale ovládla se a nevydala ani hlásku. Instinktivně si uvědomovala, že bude nejlepší nechat ho v domnění, že je pořád v bezvědomí, strnulá ve schoulené poloze. Něco tam dělal. Ježíšikriste, co to je? Odřezával proužky rudé stuhy, znovu a znovu je odměřoval a pak stříhal na kratší kousky. Zvuk jeho děsivého zpěvu jí naháněl strach – a nejen to. Slyšela cosi dalšího.

Kňourání.

Tiché, strašlivé vzlyky byly poněkud tlumené, jako by se ten někdo, kdo je vydával, snažil potlačit pláč.

Že by nějaké zvíře?

Ne.

Jiný člověk.

Takže Zoe není sama. Únosce má dalšího zajatce.

Sevřelo se jí srdce.

Chloe. Její sestra-dvojče. V záblesku vzpomínek Zoe na jednu poznala hlas Chloe, tiché vzlyky, které slýchala jako malá, pokaždé když se sestra bála nebo ji rodiče potrestali nebo cokoli jiného. Chloe vždycky bývala z dvojčat Denninových ta slabší, větší citlivka. Právě Chloe pořádala pohřby pro jejich domácí mazlíčky nebo utíkala do svého pokojíčku v patře, když se rodiče hádali, a její kroky se rozléhaly na dřevěném schodišti. Chloe dokázala celé hodiny klečet se zavřenýma očima a sepjatýma rukama a modlit se, aby se nesoulad v rodině srovnal a pánbůh nějak jejich rozhádané rodiče usmířil a zabránil jim v rozvodu.

„Měla bys to někdy zkusit,“ nabádala své o pár minut starší dvojče. „I malá modlitbička dokáže vyřešit velký problém.“

Nebo také ne. Máma s tátou se rozešli a máma se s tím nikdy nevyrovnala.

Zoe jen doufala, že se Chloe teď také modlí a její údajné napojení na milosrdného pánaboha jim oběma zajistí rychlou spásu, protože Zoe si uvědomila – když se trochu vzpomatovala –, že situace je daleko zoufalejší, než si vůbec připouštěla. Žádný studentský žertík. Žádný omyl. Tenhle obrovský magor je něčím omámil a obě unesl.

Jenže jak?

Na zlomek vteřiny se jí zdálo, že si na všechno vzpomíná. V kaleidoskopu zpřetrhaných obrazů se jí v hlavě skládaly útržky jejich únosu.

Hlas za ní šeptal její jméno a slyšela ho i přes šum početného davu. „Tvoje sestra,“ říkal a slova k ní doléhala i přes pouliční ruch a hlasy chodců. „Něco se jí stalo.“

„Cože?“ Zoe se otočila a rozhlížela se po Chloe. Kde sakra je? Přece ji měla pořád vedle sebe... no ne? Pak ucítila ostrou bolest, nejdřív jí připadala jako včelí píchnutí, pak silnější, protože jí do krku asi zabodl injekční stříkačku. V setině vteřiny zpanikařila, hledala sestru mezi tvářemi lidí na ulici, doufala, že zahlédne buď Chloe, policistu, nebo někoho, kdo by ji nepovažoval jen za mírně podnapilou dívku. Zakopla, padala, pokoušela se křičet, ale ze rtů jí splynulo jen kňučivé sténání. V pádu ji však kdosi zachytil. Světla nočního New Orleansu kolem ní vířila, kakofonie zvuků ulice se ztišovala, slyšela, jak jí kdosi šeptá do ucha „hodně štěstí, zdraví“, a pak ztratila vědomí.

Ježíšikriste, určitě ji i Chloe unesl tenhle šílenec a nějak je dostal sem, ať už jsou kdekoli. Chloe teď vzlykala hlasitěji.

Přestal si propěvovat a významně pohlédl na hodiny. „Drž už kurva hubu,“ okřikl ji ochraptělým hlasem a odvrátil se od Zoe k protějšímu koutu tmavé místnosti.

Vzlyky na chvílku ustaly. „Pusťte mě,“ žadonila roztřeseným hláskem Chloe. Zoe se málem zastavilo srdce. *Tohle ne*, pomyslela si zoufale. *Ach, Chloe, hlavně ho nerozčiluj.*

Jenže Chloe její telepatickou výzvu nevnímala.

„Já... nevím, co chcete ani kdo jste, ale prosím, pusťte mě.“

„Říkal jsem, drž, kurva, hubu.“ Tentokrát ta slova pronesl hrubě a zvláště přísně, jako by vztekle stiskl rty.

Panebože, tohle není vůbec dobré! Ani trochu!

„Ale...“

„Pro boha živého!“ Prudce cosi popadl z pracovního stolu. *Ssssst!* Následovalo cinknutí. „Na tohle nemám čas!“

Cože?

Rychle zvedl ruku a na stěně se objevil jeho hrozivý stín. Zdálo se, že v sevřené pěsti drží svíječícího se hada a třese s ním.

Chloe zapištěla strachy.

Pásek, uvědomila si Zoe.

Švihl zápěstím a kožený popruh zasyčel vzduchem.

Chloe vykřikla a Zoe měla co dělat, aby zdusila výkřik.

Přestaň, Chloe. Nenasírej ho! Použij hlavu!

„Myslím to vážně!“ hřímal a hlasitě práskl opaskem do vzduchu – zřejmě poblíž místa, kde byla Chloe připoutaná k protější stěně. Všechny kouty se sice utápěly ve tmě, ale Zoe byla přesvědčená, že je sestra také svázaná.

Hajzl!

Zoe měla co dělat, aby ani nemukla, ale nechtěla zkazit svou hru a dát najevo, že se probrala a v hlavě se jí rozbřesklo. Nejraději by na Chloe křikla, aby ji varovala a uklidnila, ale raději se kousla do jazyka. Instinktivně si uvědomovala, že nejlepší bude zůstat zticha a uklébat toho úchyla k přesvědčení, že je pořád omámená a v bezvědomí, tudíž nepředstavuje hrozbu. Ať se ten idiot soustředí na svou práci, bez ohledu na to, o co mu jde, aby Zoe měla dost času zosnovat plán, jak je z téhle příšerné situace dostat.

Téměř nehlučně se znovu pokusila spoutanýma rukama pohnout, ale odměnou jí byla jen smyčka pevněji zarytá do krku.

Kruci!

Chloe zase prosila, ale její žadonění muže rozlítilo ještě víc. Ten chlap byl jednoznačně magor. Vždyť kdo jiný by mohl unést na ulici plné lidí dvě dívky, omámit je drogami a pak je mučit? Jedině totální blázen. Jeho popudlivost jasně naznačovala, jak je labilní. Nebezpečný. Když je Zoe takto spoutaná, má jedinou zbraň: svůj rozum.

Do háje!

Jakmile Chloe umlčel, vrátil se ten polonahý zmetek k falešnému pobrukování. Ještě nikdy jí nezněla tahle narozeninová písnička jako pohřební žalozpěv. Což byl bezpochyby jeho záměr. Zoe si tím byla jistá – i když se jí svíralo srdce. Rozhodně nešlo o nějaký ulitý žertík.

„Hodně štěstí, dvojčátka,“ skřehotal děsivým skřípavým hlasem, pořád se soustředil na svou činnost a ani jedinkrát nepohlédl jejím směrem.

Výborně.

„Hodně štěstí, zdraavíí!“

Zvedal se jí žaludek. V ústech cítila zvratky, ale snažila se nevolnost překonat.

Začal znovu, opakoval popěvek pořád dokola, jako by se na staré zlověstné desce zadrhla jehla. Nechtělo se jí ani pomyslet na to, co se stane, až dozpívá. Protože to věděla. Stejně jistě jako to, že dneska má jednadvacáté narozeniny. A že ji ten chlap chce zabít. Ji i její sestru. Ten odporný úchylák jen vyčkává, až nastane správná chvíle.

Tak to teda ne! Ani omylem!

„Víš, kolik je?“ ozval se z ložnice tiše Olivii hlas a Rick Bentz usazený za pracovním stolem, kde trčel už dvě hodiny, zkontroloval přesný čas. „Něco po půlnoci,“ pokračovala ospale a on si ji představil v posteli, s kudrnatými vlasy rozhozenými na polštáři a pootevřenýma očima. „Pojď spát, zlato.“

Bentz zaťal zuby. Má pravdu. Digitální číslice na jeho hodinkách ukazovaly 12:14. Kruci, půlnoc fakt minula. Nic si nepřál víc než shodit šaty i každodenní starosti a uvelebit se s Olivii v posteli. Maličká osmiměsíční Ginny spala a jejich stárnoucí pes byl stočený do klubíčka a tiše pochrupoval. Sakra, papoušek také ani nepípl.

Hrůza! Jenže se zatím zvednout nemůže.

Pouštěl si přímo z počítače rozhlasový pořad psycholožky Samantha Wheelerové, které volali osamělí lidé. Vnímal jejich hlasy jako tichý šum. Doktorka Sam, jak si říkala, udílela ve svém pořadu nazvaném *Půlnoční zpověď* nejrůznější rady.

Bentz poslouchal.

Zatím se mu zdálo, že jsou všichni volající v pohodě – obyčejní osamělí nebo zmatení lidé, kteří hledají vlídné slovo a pomoc. Jenže to tak vždycky nebývalo. Před mnoha lety, ještě než se provdala, zaujala doktorka Sam sadistického sériového vraha, vyšinutého člověka, který se neváhal převlékat za kněze a v přestrojení za svatého muže páchal ohavné činy. Hlavním cílem však byla ona, její život nakonec visel na vlásku a jen taktak unikla smrti.

Bentz vytáhl z kartonu láhev piva, které si koupil cestou z práce. Jen maličko zaváhal, ale pak láhev bez výčitek otevřel a veškeré myšlenky na dny, týdny a léta střízlivosti šly stranou. Vyhodil uzávěr a v kartonu u svých nohou letmo zahlédl ještě dalších pět zbývajících láhví.

Nebyl unavený.

„Ricku?“ zavolala zase Olivie, a tentokrát zněla poněkud probuzeněji.

Noční tmu narušovalo v celém domě jediné světlo – z jeho monitoru. Upřeně zíral na nehybný rámeček s videem a příjemný uklidňující hlas doktorky Sam byl jako pohlazení, protože na videu byl záběr se zcela opačnou atmosférou – šedivá vězeňská cela. „Za chvíličku jsem tam,“ otočil hlavu, aby se jeho hlas nesl zhruba směrem k ložnici, a vzápětí se dlouze napil chladivého moku. Hotový balzám! Studené pivo mu příjemně protékalo hrdlem.

Znovu se začal věnovat monitoru a video si pustil. Záběr z vězeňské bezpečnostní kamery se snad po miliónté rozpo-
hyboval. Možná tentokrát přijde na něco důležitého. Najde vodítko. Bože, kéž by! Ve dnech, které od vraždy ve vězení uplynuly, jím doslova cloumal nevěřící vztek. To snad není možné!

„Nemůžeš ho přinutit, aby tě miloval,“ hovořila melodickým hlasem doktorka Sam. „Ale můžeš milovat sebe sama,“ radila. Omílala stejné psychobláboly, kterými lidi krmila už léta.

„Ale on se mi zaslíbil,“ namítala žena, vlastně spíš dospívající dívka, jak odhadoval Bentz. „Nathan mě ujistil, že budeme navždycky spolu, a pak... pak...“ Hlasitě popotáhla. „Viděla jsem jeho fotku s Rachel. Víte, prostě... bylo to na Instagramu a všichni mi pak psali a divili se, co se jako s Nathaniem děje.“

„Chápu, ale ty Nathana nemůžeš pořád kontrolovat,“ nabádala ji doktorka Sam. „Kontrolu můžeš mít jen sama nad sebou.“

Bentz poslouchal na půl ucha. Dívčiny potíže s přítelem ho netrápily. Chtěl si jen vyslechnout všechny, kteří do rozhlasového pořadu zavolají. I když ho producent *Půlnoční zpovědi* ujistil, že se telefonáty nahrávají a monitorují, člověk nemohl důvěřovat noční službě, že rozpozná psychopata.

Jeho psychopata. Bentz viděl to zatracené video od vězeňské služby už tolikrát, jako by ho měl nahrané na nekonečné smyčce přímo v hlavě.

Sledoval známý záběr vězeňské cely. Její obyvatelka sedí na okraji kavalce. Do cely vstoupí kněz. Na sutaně je vidět stín mříží z okénka. Vězeňkyně nedočkavě vzhledne, protože se chce vyzpovídat služebníkovi božímu, který stojí zády ke kameře. Kněz přistoupí k odsouzené, žena sklopí hlavu v modlitbě, patrně doufá v rozhřešení nebo něco takového. Vypadá to, jako by ženě cosi tiše říkal, najednou k ní jediným rychlým jistým pohybem natáhne ruku, jako by jí žehnal, ale namísto toho jí bleskově a odborně zlomí vaz.

Žena rychle ochabne a Bentz si opakovaně všímá, že kněz výjimečně nepoužil svůj klasický růženec s korálky vybroušenými do ostrých hran. Tentokrát je jeho zločin natočený kamerou, jeho osobu dost pravděpodobně sledují na monitoru v bezpečnostní centrále věznice, tudíž nemohl riskovat svou typickou, avšak pomalejší metodu usmrcení. Strážě by k němu doběhly dřív, než by dílo dokončil. Namísto toho, aby ji uškrtil růžencem z ostrých skleněných kuliček navlečených na struně, zvolil zlomení vazy a následně jí nechal mezi prsty viset jiný růženec. Krvavě rudé korálky se blýskaly, on vzhlédl ke kameře nade dveřmi, o níž zjevně věděl, vítězoslavně se usmál a ukázal svůj obličej.

Bentzovi se zvedl žaludek.

Ten úchylný psychopat se zaculil do kamery a vzápětí z cely zmizel.

Bentz zaťal zuby.

Otec John je zpátky.

2. kapitola

Zoe se kousala do rtu a snažila se vymyslet, jakým způsobem se z téhle pasti dostat. A zachránit nějak i Chloe. Musí na to přijít. Ale nejdřív je potřeba odsud zdrhnout.

Po celou dobu, co ten magor cosi vyráběl u ponku, ti-choučce zápasila s pouty na zápěstích a kotnících. Musí se pořádně snažit. A utéct i se sestrou. Nikdy by Chloe nenechala na holičkách. To ne.

Znovu se pokusila přitáhnout ruku k břichu. Provaz se napínal, a tak toho nechala. Takhle to nepůjde. *Mysli, Zoe, myslí. Musí existovat způsob, jak z toho ven.*

Opět se zkusila pohnout. A drsná smyčka se jí opět zaryla do krku.

Kruci!

Slyšela, jak Chloe pláče. Hodně tiše. Zoe si dávala pozor, aby nevyrušila toho cvoka v práci, a tak nespouštěla oči z jeho obrovského těla a stínů, které vrhal na zeď. Zkusila to znovu. Tentokrát udělala trochu nelogický pohyb – přitiskla zápěstí k nahým zádům a zvedala ruku co nejvýš k rame-

nům. Díky tomu se mohla hýbat víc, jakkoli to bylo neohrabané. Na střední chodila na gymnastiku a uchovala si neobyčejnou pružnost kloubů – její únosce nemohl tušit, že má tak ohebná ramena, lokty i prsty.

Stejně to bylo náročné. Nicméně když si trochu vykroutila ramena, ucítila, jak jí provaz kolem pasu trochu povoluje. Zkusila to ještě jednou, všelijak se svíjela, snažila se uvolnit uzly prsty. Nehlučně a s vědomím, že čas rychle běží, zatínala zuby a nepřestávala se snažit.

Zdá se jí to, nebo pouta fakticky trochu povolila?

Vzedmula se v ní vlna naděje. S bušícím srdcem bojovala s uzly a vybavovala si svůj únos. Panebože, jak mohla být tak pitomá a nechat si od něj nakukat, že má sestra nějaké potíže? Za svou chybu tvrdě zaplatila, ale nemínila poslušně čekat na bůhvíjaké hrůzy, které pro ně vymyslel. To teda ne! S nejvyšším úsilím se snažila jasně uvažovat, něco dělat, bez ohledu na obrovský strach, který jí pronikal do hloubi duše.

Musíš se nějak osvobodit, Zoe. Nikdo jiný ti nepomůže. Musíš sama.

Mlčky zařala zuby a pomaličku povolovala v temnotě obrovské uzly, soustředila se na spoutané ruce, které si chtěla uvolnit především.

Dřív, než bude pozdě. Hodiny na stěně odtikávaly vteřiny jejího života.

Tik. Tik. Tik.

Po celou tu dobu si prozpěvoval nechutným hlasem odrhovačku „Hodně štěstí, dvojčátka“, šeptem si ji pobrukoval, pak se pro sebe uchechtl, prostě cvok jako vyšitý! Chloe jeho brumláni doprovázela vzlyky.

Zmlkni, Chloe! Neprovokuj ho. Jinak nás zabije, a možná

nás nejdřív bude mučit nebo nás znásilní, tak to radši nepřivolávej.

Jenže sestra nepřestávala kňourat.

Zoe na ni neviděla. Snažila se v temném koutě něco rozeznat, ale světla bylo opravdu málo. Jakmile upřela pohled k místu, odkud k ní doléhal tichý pláč, viděla jen černočernou tmu.

Škoda, že nemá jiné možnosti úniku a musí se spoléhat výhradně na svůj mozek. Nemá zbraň. Pálku, nůž, pilu, hrábě, sekýru nebo... panebože, co by dala za bouchačku...! Jenže když přimhouřila oči a zkoumala stěny a podlahu, viděla jen chudičkový výběr náradí na stojánku a mobilní telefon, který zřejmě nikdy nezvonil, přestože do něj mluvil poměrně často, a zdálo se, že pořád se stejnou osobou. Teď zrovna pracoval s nůžkami a ona měla dojem, že v držáku na stěně spatřila šroubováky a páčidlo, ale nebyla si úplně jistá. Všude panovalo příšeří, do nosu jí pronikal zatuchlý vzduch. Neumdlévala a pořád pilně rozmotávala uzly. Cítila, jak se jeden pramen provazu uvolnil. Paprsek naděje, který jí vzklíčil v srdci, v sobě raději udusila. Teď není vhodné předbíhat událostem. Strašně se potila. Perličky potu stékaly na tvrdou podlahu, prsty jí klouzaly a ona nepřestávala tahat za splétané nylonové prameny, napínala klouby k prasknutí.

Najednou provaz povolil.

Napětí se uvolnilo.

Zdá se jí to, nebo ne?

Panebože!

Znovu popotáhla stejný konec provazu a znovu pocítila, jak se uzel rozplétá.

Chloe hlasitě posmrkla a vzlykla.

Přestaň, měla chuť okřiknout sestru. Nedávej tomu úchylnému debilovi pocit uspokojení z toho, že uslyší, jak se bojíš. Buď silná. Zvládneš to. Víš, že jo.

Jenže to je lež, ne? Zoe v hloubi duše vždycky věděla, že ta silná je ona, že Chloe je slabší, tak to bylo odjakživa. Cožpak Zoe nehrála roli ochránkyně už ode dne, kdy se před jedenaadvaceti lety narodily? Zoe přišla na svět jako první – podle rodičů s takovým řevem, až málem zbořila porodnici. O pár minut později se narodilo její dvojče, ale to naopak nevydalo téměř ani hlásku. Chloe byla tak tichoučká, že porodní asistentky musely několikrát kontrolovat, jestli mladší miminko vůbec dýchá a tlučte mu srdce.

Momentálně si Chloe svůj tichý vstup do života na tomto světě vynahrazovala, jenže si nevybrala příliš šťastný okamžik.

Buď zticha.

Prosím, prosím, prosím.

Vydrž!

Zachráním tě.

Zoe vydechovala takovou dobu, až se divila, jak dlouho asi zadržovala dech.

Pokud budu moct.

I jí se chtělo brečet, ale věděla, že by to nepomohlo. I ona cítila potřebu ječet a svolávat hromy blesky, ale opět si uvědomila, že by to nadělalo víc škody než užitku. Zoe nechtěla, aby ten hajzl věděl, co si myslí, ani že si vůbec uvědomuje, co se děje. Nechtěla mu dát sebemín najevo, že plánuje útěk. Ať si věří, že je pořád poslušná a třeba omámená bůhvíjakou drogou, kterou jí píchl, nebo vyděšená do morku kostí, takže se nezmůže na větší odpor. Ať si ten kretén myslí, že s ní

bude snadné pořízení, že udělá přesně to, co on chce, a nebude se bránit.

Ani náhodou!

Kdyby tak dokázala utéct...

Nějak se zachránit a pomoci i sestře. Panebože, nemohla by Chloe s tím trapným vzlykáním přestat?

Pod rouškou tmy se protáhla ve snaze zcela uvolnit provazy, kterými byla spoutaná. Strnula. Falešný zpěv se k ní blížil.

Stáhl se jí žaludek a málem se zalkla při pomyslení, že šílenec přerušil svou práci u ponku – ať to bylo cokoli – a blíží se k ní. Slyšela jeho tlumené kroky, tiché a hrozivé, ale přinejmenším měla představu, kde se v šeru nachází.

Koutkem oka viděla, jak se natahuje pro něco na zdi za ní – pro nějaký nový nástroj. Panebože, je možné, že má zbraně přímo v dosahu? Srdce se jí znovu sevřelo paprskem naděje, protože se k ní otočil zády a šel k ponku.

Dělej, dělej.

Po zádech jí stékal pot, protože znovu začala uvolňovat uzel na poutech.

„Hej!“ Jeho ochraptělý hlas zaburácel temnotou. Promluvil ostře. Vztekla. Pro tuto chvíli zapomněl na svůj pitomý popěvek.

Zoe strnula. Panebože, kdyby zjistil, že se snaží osvobodit...

„Přestaň s tím!“ křikl.

Je s ní konec! Doslova se koupala v potu, ale neodvažovala se ani dýchat.

„S tím pláčem a vzlykáním. Dost! Stejně je to k ničemu. Navíc,“ dodal a do ironického tónu se mu vmísila nepříjem-

ná bodrost. „Za chvilku máš narozeniny, tak bys měla být šťastná. No ne?“ popichoval Chloe zlomyslně.

Zoe z jeho žoviálního hlasu naskočila husí kůže.

Znovu pohlédl na hodiny a zavrčel: „Krucí, už je čas.“

Proč se tím časem tak zaobírá, sakra? Musí snad někam jít? Je to důležité? Proč má vlastně v téhle poloprázdné díře na zdi hodiny?

„Drž hubu!“ Hned se zase vrátil ke své staré otřepané melodii, pobrukoval si a propěvoval a stále něco vyráběl u ponku. Jenže co vlastně? Napadlo ji, že asi nic dobrého. Nechtěla se nad tím zamýšlet, nechtěla si představovat, jaký příšerný a zvrácený osud pro ni a pro Chloe připravil. Prázdná díra v útrokách namísto žaludku pro ni byla varováním, že ať pro ně vymyslel cokoli, bude to daleko děsivější, než si sama umí představit. Nechutné pomalé mučení a možná znásilnění – vzhledem k tomu, že ji svlékl donaha. Ne, takhle uvažovat nebude! Dost!

Do rozvazování pout se pustila s novou zarputilostí, protože cítila, jak jí kolem zápěstí ještě o něco víc povolují. Neměla plán. Věděla jen, že prvním krokem bude uvolnit si ruce a osvobodit se, než si jejich věznitel vůbec uvědomí, co se děje. Vrhne se na něj. Dostane se odsud a sestru vezme s sebou. A třeba ho tady zamkne, jestli to půjde.

Nejdřív se musí zbavit pout. Zařezávala se jí do zápěstí, odírala kůži, cítila, jak ji odřeniny pálí, ale pořád s uzlem bojovala. Ležela zády k němu, a tak mohla jen doufat, že jakýkoli její pohyb pohltí temnota. Sestra teď vzlykala o něco tišeji, ačkoli stále dost hlasitě, aby ji slyšel.

„Říkal jsem dost!“ zařval vztekla a přehlušil neúprosný tikot hodin. „Do prdele!“